

[Justitsministeren.]

Hensyn til § 129 og alt, hvad der er sagt herom; dette er ogsaa henvendt til den ærede Ordfører for det radikale Parti (Gunnar Fog-Petersen). Det gælder jo med Hensyn til Fortolkningen af § 129, at man altid maa regne med at have med normale Mennesker at gøre baade inden for Anklage-myndigheden, Regeringen og Domstolene, og saa heldige har vi hidtil været stillet her i Landet. Man maa med andre Ord læse *cum grano salis*, som de gamle Romere sagde, med en Smule sund Fornuft, og navnlig ikke, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Venstre gjorde, læse, som om den sidste Linie af § 129 overhovedet ikke stod der. Der kan nemlig af Pressen gives alle mulige, for saa vidt ogsaa uberettigede Meddelelser om For-handlinger, naar blot Meddelelsen ikke af Domstolene kan antages at virke skadeligt for de paagældende Interesser, som man netop indtil videre har villet beskytte ved Fortrolighed. Det forekommer mig ret indlysende, at saadan bør man ikke af Sensationshensyn eller af mere forsvarlige Hensyn kunne paaføre disse Interesser Skade. I øvrigt er det jo ikke saadan, at et Medlem af et almindeligt Udvalg, selv om han har Tavshedspligt, ikke maa udtale sig offentlig om sin egen Mening, det er kun de Oplysninger, som man under Tavsheds-pligt er kommet til Kundskab om, man ikke maa offentliggøre. Men jeg er villig til at diskutere denne Paragraf i Udvalget. Jeg gør kun opmærksom paa, at man ikke maa læse den uden at tage den sidste Linie med, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Venstre og til Dels ogsaa den ærede Ordfører for det radikale Parti gjorde, for saa forandrer man helt og holdent Meningen.

Derimod er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for de Radikale, der imødegik Venstres Ordfører med Hensyn til § 132 a. Det kan da vel ikke være Venstres Mening, at naar man har en Grundlov, hvorefter Regeringen har Bemyndigelse til fore-løbig at forbyde en ulovlig eller samfundsfarlig Forening eller Organisation, naar man straks rejser Tiltale ved Domstolene eller ved Rigsretten, saa skulde man uden videre i den Mellemtid, der forløber, indtil Dommen falder, kunne lade, som om Foreningen var lovlig. Nej, den er ulovlig, og derfor bliver man straffet. Noget andet er, at Regeringens Forbud kan blive omstødt senere, men i Mellemtiden foretrækker man i Henhold til Grundloven Regeringens Skøn

fremfor den enkelte Borgers Skøn, og det er der formentlig ikke noget mærkværdigt i.

Jeg holdt ikke rigtigt af den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for Venstre behandlede mine Udtalelser angaaende § 136, men da jeg ved, at den ærede Ordfører sjældent mener det saa slemt, som han taler, saa skal det ikke skille os. Jeg er meget villig til at drage Omsorg for, at de for vidt-gaaende Udtalelser i Motiverne bliver imødegaaet i Betænkningen, og i saa Tilfælde plejer det at være tilstrækkeligt. Jeg kan ikke godt kassere Oplaget, fordi der er kommet en Fejl ind i Motiverne, men vi kan ændre den gennem Rigsdagens Udtalelser i Betænkningen, og Betænkningen er jo ogsaa tilgængelig for de senere Lovfortolkere, endogsaa for Dommere.

Saa var den ærede Ordfører for Venstre i sin omhyggelige Gennemgang af alle de Udtalelser, jeg havde fremsat i Gaar, inde paa Spørgsmaalet om mine Citater af Udtalelser af Rigsadvokaten og sagde dér, saa vidt jeg forstod ham, at det skyldtes skam ikke Loyalitet over for Rigsadvokaten, naar jeg havde citeret ham, men det var naturligvis, fordi jeg ventede, at Udvalget, saa snart det blev nedsat, vilde sige: Hvad har Rigsadvokaten sagt? Nej, det var selvfølgelig for paa Forhaand at oplyse dem, der læser Straffelovsforlaget med Bemærkninger, saa godt som muligt om, hvad de, der er blevet anmodet om at udtale sig i Sagen, har sagt. Jeg ved jo, hvor stærke Krav den ærede Ordfører for Venstre stiller til sine Efterfølgere, men jeg troede, jeg havde baaret mig særlig korrekt ad i dette Tilfælde, netop naar jeg citerede Rigsadvokaten paa de Omraader, hvor han var uenig med Justitsministeren; men det er svært, det er meget svært at være Justitsminister over for en Opposition, der absolut skal have noget at kritisere. Da vi havde Politiloven til Behandling i Folketinget, kritiserede Venstres ærede Ordfører — som jeg næsten sætter lige saa megen Pris paa som paa den ærede Ordfører for Venstre her i Lands-tinget —, det ærede Medlem af Folketinget Hr. Elgaard, i meget stærke Vendinger, at jeg dækkede mig bag Rigspolitichefen, fordi jeg havde gjort opmærksom paa, hvad Rigspolitichefen havde ønsket af mere Politi. Det er ikke nemt at vide, hvordan man skal bære sig ad for at tilfredsstille de ærede Ordførere for Venstre. Godt, at det da ikke er en et særlig nærliggende Formaal.

Jeg glædede mig i Modsætning til i Gaar over den Maade, hvorpaa den ærede kon-servative Ordfører (Stein) i Dag talte om